

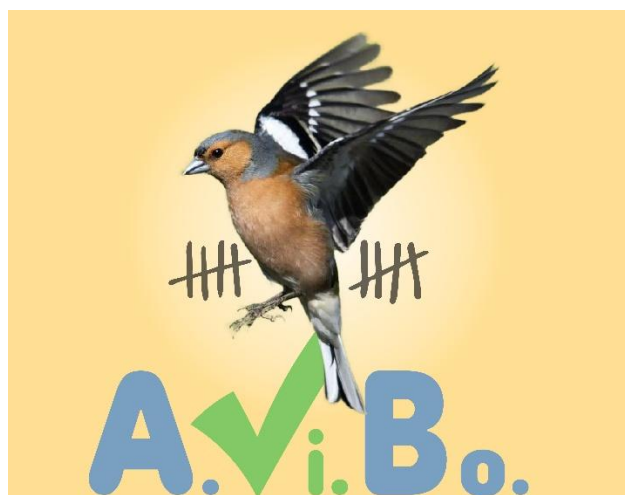
GROTE PIN , KLEINE PIN

Een paar dagen geleden kwam ik in de zaadwinkel een concullega tegen die ook op zoek was naar datgene wat waarschijnlijk niet bestaat . Na eerst een kort praatje over Trump , de bazin en de 10 kwalen schakelden we over op de vinkjes . Hij deed zijn beklag over het maar niet zwart worden van de bek en het niet verschijnen van de spreekwoordelijke ‘ pin ‘ of naar zijn zeggen ‘pinne’ .

De aanwezige vogelpieten keken niet op van zijn uitspraak , moest hij dat doen in de Carrefour bijvoorbeeld dan gaat het alarm af wegens openbare zedenschennis .

Ik zei : “ Geef hem de uwe “ en ik zag zijn harde schijf op zoek gaan naar wat ik bedoelde en vervolmaakte mijn zin met : “ wel deze die ge van A.Vi.Bo. gekregen hebt op de vergadering in Waregem “ .

Hij was gelukkig mee , de pin met de vink op , maar ja pin is pin !
Of ge het nu speldje , embleem of pin noemt , het is van alle tijden en een uiting van datgene waar u voor staat of naar streeft .

Getuige is het knoopsgat dat nog steeds aanwezig is op de linker revers van het kostuum naast het ‘stoeferzakje’ . Ideaal voor een pin of wat dan ook zonder het doorprikken van de stof.

Nochtans zou het knoopsgat vroeger gediend hebben voor het sluiten van de kol want achteraan de rechtse rever was een knoop aanwezig , alleen bij de werkmensen die het geluk hadden een kostuum te hebben .Bij de betere , allee rijkere , was dit ‘ not done ‘ en diende het knoopsgat voor een bloem of insigne . Ook zou het kettingske van het zakuurwerk dat in het stoeferzakje zat aan het knoopsgat bevestigd zijn geweest .

De pin is terug in , zelfs politiekers promoten er hun partij mee, de jeugd hun rare voorkeuren en de hobbyisten hun geliefkoosde bezigheid en Sommigen vinden het maar niets en eerder zielig , ik heb daar een andere mening over want voor mij zijn de dragers fier, eerlijk en immuun voor kritiek van mensen die geen uitgesproken mening en doel hebben . Nu we geen uiting meer mogen geven van onze geloofsvoorkeur of andere zogezegde aanstootgevende meningsuitingen , vullen we terug het spleetje naast de stoefer en het hart met een pin zonder pluimen rond , hoho .

Eind de jaren dertig was het herenkostuum een uiting van respect op speciale gelegenheden en in het uitgangsleven . Iedere jonge gast arm of rijk had er één om de meisjes te imponeren.

Zo was het en is het af en toe nog .

In het knoopsgat op de rever zat een pin met daarop de meest rare afbeeldingen en ' made in de USA ' , wie er één of meerdere had , was gegeerd en kon dansen met het mooiste meisje in de tent . Deze kleinoden werden mee gebracht door zeelui die op Amerika voeren . Zij verdienden er mooi geld aan en onze jonge gasten aanzien .

Franske De Bonne , een 20 jarige niet zo slimme gast uit het dorp , beter gekend als ' Frans De Domme ' zag zijn leeftijdsgenoten ieder weekend in kostuum uitgaan met de meiden van het dorp , stoefend met hun pin . Hola, in hun knoopsgat hé !

Hij was van arme komaf , had geen kostuum , geen pin maar wel twee handen die niet verkeerd stonden . Hij werkte bij de smid als paardenbeslager en leerde de stiel van het smeden . Op zekere dag kreeg hij het idee om zelf een pin te maken uit een stuk hoefijzer , het sterkste ijzer die tijd . De smid schudde het hoofd als hij hem zag gloeien en hameren maar Franske haalde al zijn opgedane kennis boven . Na een paar mislukkingen had hij toch het verhoopte resultaat , een mooi ronde , blinkende pin met de beginletters van zijn naam in , uniek ! Eén verschil met de Amerikaanse , ze was vier maal zo groot . Fier stak hij deze op zijn linkse bretel want een vest met revers had hij niet . Iedereen lachte maar Frans reageerde niet .

1942.

Frans werd opgeroepen om het tegen den Duits op te nemen , een maand later werd hij in de strijd geworpen ergens in Frankrijk .

Op een morgen lag hij in zijn schutspuit samen met een tijdsgenoot , Hubert . Het was stil aan de overkant en Hubertus waagde het om eens recht te staan , Frans raadde het hem af maar hij had daar geen oren naar . Op het moment dat hij half zichtbaar was voor de vijand zag Frans in de verte een vlammeke gevolgd door een schot . Hij wist dat er een Duitse scherpschutter de haan over getrokken had met Hubert in het vizier .

In een fractie sprong hij recht en probeerde zijn maat nog omver te duwen . MAAR de kogel trof Frans recht in het hart . Hij viel achterover naast Hubert die niet wist wat er gebeurd was . Het werd terug stil aan de beide kanten . Hubert zag zijn maat die de kogel voor hem bedoeld had opgevangen liggen en dacht “ Hé es duud “ .

MIS !

Plots opende hij zijn ogen en voelde in de streek van zijn hart en zei : “ Godvernonde..... dienen mof é mijn pinne kapot geschoten “ . Hubert dacht al heel wat anders maar Frans haalde zijn pronkstuk van onder zijn legervest. En ja , daar waar de letters stonden van zijn naam was een grote deuk . De kogel was niet door het hoefijzer geraakt en afgeketst . Het verhaal deed vlug de ronde van de redding en een klein mirakel .

Frans werd na de oorlog gedecoreerd voor zijn heldendaad en hij kreeg een medaille en ook een echte pin voor op zijn kostuum , de tijd van de bretellen was voorbij want het dorp had nu een held .

Zijn hoefijzerpin met de kogelbluts hangt nu nog steeds ingekaderd in het gemeentehuis , op zijn grafsteen staat : ' Frans De Bonne , de man die fier was op zijn pin '

Lucien van GENT

(bronvermelding fotomateriaal: <https://www.google.com/search>)